

Trans België West Oost 2014 of te wel de ogen waren groter dan de maag....

TBWO: 515km mountainbiken met 6700 hoogtemeters over voornamelijk onverharde paden van het uiterste westelijke punt naar het uiterste oostelijke punt van België. Hier heb je maximaal 60 uur de tijd voor. Dat is een eitje, dacht ik. Dat kon vast nog wel wat sneller. 50 uur ofzo.

Dat goede vriend, mede veelfietser EN organisator van Trans Nederland Noord-Zuid & West-Oost, [Willem de Wilde](#) zich een paar maanden geleden al stukbeet op TBNZ deed bij mij nog geen alarmbellen rinkelen. Dat was tenslotte maar 325km waar je 36 uur de tijd voor kreeg.

Dat van alle rookies die bij TBNZ/TBWO starten bijna niemand de finish haalt had me natuurlijk moeten waarschuwen maar ach, mij zou dat niet overkomen...

Afijn, een verslag van een stukje fietsen dat niet helemaal naar wens en verwachting verliep....:

Donderdag 15 augustus jongstleden was mijn vriendinnetje [Daphne Geo](#) jarig. Ze werd 45. Om niet aan dat heugelijke feit herinnert te worden ging ze met mij mee naar België. Bij Camping Perroquet, net over de grens, dus in Frankrijk, zetten we onze tent op en gingen een hapje eten in het vlakbij gelegen De Panne aan de Belgische kustlijn. Daar zou ik de volgende dag starten voor TBWO. Helaas werd onze nachtrust flink vergald door een klote haan die het om 03:30 nodig vond om de hele omgeving te laten weten dat hij wakker was! Het beest stond in een tuin pal naast onze tent maar aangezien de tuin omheind was door een hek en een 3 meter hoge haag kon ik helaas het beest niet het zwijgen opleggen. Het beest bleef maar tetteren dus van veel verder slapen was geen sprake... We zijn op een gegeven moment maar opgestaan en naar de verzamelplaats in de Panne gegaan. Daar kreeg ik mijn Spot tracker zodat het thuisfront kon zien waar en op welke plaats ik reed. Van de verzamelplaats reden we in een groep (6 deelnemers & een paar supporters) via de boulevard en de kustlijn naar de start.

Om 10:00 was de start bij de grenspaal Nederland-Frankrijk. Ja, je leest het goed, Nederland-Frankrijk. Ooit, wat jaartjes geleden was NL wat groter dan tegenwoordig en was, wat nu BE is, onderdeel van NL. Even een groepsfoto en toen ging iedereen van start. De eerste 5 kilometer bestonden uit een wandelpad waar men absoluut niet mocht fietsen. Zelf begreep ik eigenlijk niet waarom niet want het was alleen maar zand. Of mocht of niet, je kon er ook niet rijden. Het was veel te mul. Voor mijn gevoel was ik al op toen ik uit deze zandbak kwam. Daphne had haar Specialized Fatboy bij zich dus die kon er wel rijden. Wat ze dus ook gewoon deed! Voor de rest werden het 5 lange zware km's want een fiets duwen kost veel kracht! Zeker als je nagaat dat de mijne niet echt licht was. Ik sleepte in verschillende tassen op/aan/in het frame/zadelpen/stuur ondermeer een tent, een slaapzak, een matje, een kussen, een extra setje kleding, een regenjasje, tentstokken, haringen, fietspomp, CO2 patronen, reservespul, accu en batterijen voor telefoon en lampen mee. Daarnaast had ik 5 tot 8 kg aan eten bij me. Aangezien de start van TBWO op 15 augustus viel en dat in België een feestdag is zouden veel winkels dicht zijn en zou men niet gemakkelijk aan eten kunnen komen. Dus had ik extra ingeslagen en had ik onder andere 16 powerbars, een stuk of 12 gelletjes, wat snelle jelles, nogablokken, een zak zoute pinda's en een zak winegums bij me. Daarnaast had ik 3 bidons van 1 liter bij me. Bij de Lidl had de dag ervoor toevallig nog wat gedroogde vruchten zien liggen die nu ook allemaal in de tassen gestopt waren. Aan eten zou het mij niet ontbreken dus! Nadeel was dus wel dat de fiets, die zelf al niet heel

licht was, nu nog eens met alle bagage en alle voeding en drank, nog veel zwaarder was. Daarnaast was het meeste spul zo gemonteerd dat ik een hoog zwaartepunt verkreeg. Dat zou mij later nog flink tegenwerken...

De eerste 50 a 60 km waren zo goed als vlak. Hier en daar een passage van een viaduct of brug. Ik had gehoopt daar maximaal 2 uur over te doen. Dat werden er al snel 4. Mijn gemiddelde snelheid liep telkens terug. Na een tijdje reed ik korte tijd in Frankrijk waar ik de eerste colletjes tegenkwam. In Westouter stond Daphne klaar om me even gedag te zeggen en me een blikje cola te geven. De eerste rijders waren al een uurtje geleden gepasseerd maar nr. 5, [Herman Quiryne](#), was net weg. Herman deed TBWO ongeveer precies tegenover gesteld aan hoe ik het deed. Waar ik zoveel mogelijk self supporting van start ging, daar had hij een paar vrienden bereid gevonden om met een geleende camper naar elke stop te rijden en daar voor hem klaar te staan. Wanneer Herman dan aan kwam rijden hoefde hij alleen maar af te stappen, aan tafel te schuiven die zijn vrienden voor hem gedekt hadden en een bord met warme spaghetti naar binnen te werken. Ondertussen maakte de ene vriend zijn fiets schoon en spoot de ketting in. De ander vulde zijn bidons bij en na 3 minuten kon Herman dan weer door....!

Na Daphne gedag gekust te hebben ging ik weer verder. Via allerlei schitterende paden, mooie doorsteekjes, prachtige afdalingen en dito beklimmingen ging het voort. Het was overwegend mooi weer maar er waren ook een paar korte maar felle regenbuien waardoor de paden soms plots veranderde van harde snelle paden in zompige, nauwelijks door te komen paden. Vooral als die paden ook nog eens uphill waren was het vaak echt niet te doen. Dan zat er maar 1 ding op en dat was lopen en de fiets naar boven duwen. Ik had als banden een Racing Ralph 2.4 voor gestoken en een RR 2.25 achter. Normaliter een goede band voor dit werk maar met die modder volkomen ontoereikend... Naarmate ik verder vorderde en de paden ruiger werden en er meer bos doorkruist moest worden, werden de paden ook steeds modderiger. Dikwijls zakte ik zeker 8 tot 10 cm weg in de prut. Ondanks een 22x36 versnellingsverhouding hijgde ik als een oud paard en was vaak al heel snel doodmoe. Na elke baggerbak moest ik zowat aan het zuurstof. Weer een teken dat het eigenlijk niet zo best ging.

Op een gegeven moment, net voor Kluisbergen kwam ik Herman tegen. Die herkende ik niet direct maar hij ging precies de andere kant op! Het bleek dat hij al een tijdje verkeerd reed en zo een aantal km om was gereden. Achteraf bleek hij uiteindelijk wel alles gereden te hebben maar ook nog wat extra km's.... Omstreeks 20:00 uur was ik in Ronse waar ik in een snackhut mijn avondeten kon scoren. Liever had ik een bak spaghetti bij een Italiaan gehad maar die kwam ik niet tegen... Na het eten weer doorgereden en na een tijdje mijn lampen aangezet en nog doorgereden tot de paalkampeerplaats. Mijn avondeten viel slecht en misselijk zat ik op de fiets. De paden waren allemaal zeer modderig en elke helling moest ik naar boven lopen. Op een gegeven moment was ik het meer dan zat dus besloot ik bij de paalkampeerplaats te stoppen. Daar aangekomen bleken de plekken al vol en hoewel er eigenlijk voldoende plek was hadden de aanwezige kampeers de ruimte niet echt sociaal gebruikt. Ik reed dus maar door in de hoop dat ik ergens een plek kon vinden waar ik de tent kon neer zetten. Die vond ik al vrij snel in de vorm van een lager gelegen weiland langs het pad. Hoog gras, uit het zicht van de weg, prima. Tent op gezet, self inflating matje en –kussen er in en snel de fietskieren uit. Nog steeds misselijk kroop ik mijn slaapzak in, in de hoop dat de misselijkheid zou wegzakken als ik stil lag. Helaas bleef deze dus na een half uur de maaginhoud er – buiten de tent – uitgekotst. Zoals

al eerder vermeld was het een feestdag in België. Er was blijkbaar ergens in de buurt een feest aan de gang want af en toe kwamen er flarden muziek voorbij maar ook een flinke basdreun. Ik dacht dat ik wel moe genoeg was om daar geen last van te hebben om in slaap te vallen. Helaas gebeurde dat pas ergens rond 3-en s 'nachts. Tot overmaat van ramp bleek mijn self inflating kussen stuk te zijn en dus was dit nachtrust nr. 2 op rij die niet optimaal was.

Om 06:00 uur werd ik wakker en een uur later zat ik weer ingeladen op de fiets. Na een uurtje kon ik wat eten scoren bij een bakker. Daphne, die een hotelletje in Namen had genomen zou mij opwachten bij het kanaal bij Beersel. Maar eerst moest ik nog langs de Muur van Geraardsbergen. Die viel eigenlijk nog wel mee. Wel zwaar maar het was niet nodig om te gaan lopen. Het scheelde dat hier geen modder lag. Van daar door naar Beersel. Ik was inmiddels al flink achterop geraakt, ik zat nog niet eens aan de 230 km. En er waren al ruim 24 uur verstreken. Ik had nog niet eens 2000 hoogtemeters gehad en ik moest nog bijna 300km met 4700 hoogtemeters rijden.... Een snelle rekensom leerde me dat binnen de 60 uur finishen een onmogelijke opgave zou worden. Ik kreeg al wat SMS-jes van Daphne en Willem die me steunden maar ook realistisch stemden. Bij Beersel aangekomen heb ik eerst een uiltje geknapt op een kleed uit de auto. Daarna een goed gesprek met Daphne en al mijn zware tassen en uitrusting van de fiets afgehaald. Daphne zou doorrijden tot de volgende stop en dan zou ik beslissen wat ik dan zou gaan doen. Bij de ruines van de voormalige abdij van Villers-la-Ville stond ze voor me klaar. De rit erna ging wel goed, de fiets klom nu veel makkelijk, ik had veel minder wielspin maar ik zag ook wel in dat ik eigenlijk alles wel al had gegeven. Binnen de 60 uur finishen was een onhaalbare kaart en om mezelf nou helemaal naar de kloten te rijden ging me een beetje te ver. Ik moest dinsdag natuurlijk wel gewoon in de winkel kunnen staan. Dus na zo'n 280 km vond ik mijn Waterloo. Ik vond het mooi geweest. De fiets hebben we ingeladen, de Spot zette ik uit en Daphne en ik hebben heerlijk gegeten in een restaurant onder in de kelder van het kasteel naast de abdij. Alles ging in no-time op. Daarna door naar Namen waar ik lekker kon douchen en schone kleren kon aantrekken. Dat wil zeggen, de volgende ochtend want eerst kon ik een normale nacht slapen.

De volgende dag zijn we naar het eindpunt in Krewinkel gereden. Wel eerst nog via Butgenbach waar we Herman hebben aangemoedigd. [Elias Van Hoeydonck](#) was inmiddels al lang en breed gefinished, net als [Wim Verheyen](#) op 5 uur na hem. Dirk was na 200 km uitgevallen met rugproblemen. [Kurt Verheyden](#) was ook nog onderweg maar moest zich haasten om op tijd binnen te zijn. Elias en Wim hadden de eerste nacht maar 1 uur en een kwartier geslapen en de tweede nacht zelfs maar een kwartier.... Herman had heerlijk in de camper overnacht en Kurt had ergens gebivakkeerd. Kurt zou uiteindelijk moeten opgeven want zijn Crackondale scheurde bij de aanhechting van de zitbuis/bovenbuis. Bij Krehwinkel aangekomen hebben we alle verhalen van de andere deelnemers gehoord en konden we heerlijke spaghetti bunkeren. Een wederom goede nachtrust verder zijn we de volgende dag weer op huis gegaan.

Voor een volgende editie gaan Willem en ik revanche nemen. Er zal meer getraind moeten worden en ik zal de volgende keer veel minder zoi mee gaan nemen. Andere banden steken wanneer het al lang geregend heeft.

Tot slot, iedereen bedankt die meeleefde via de FB en sms. Hopelijk rijdt ik TBWO wel uit.

